

MHMPXP56OHSQ

Dle rozdělovníku

Váš dopis zn./ze dne	Č.j.	Vyřizuje / linka	Datum
	MHMP 1867950/2016	Mgr. Hana Tomečková	20.10.2016
	Sp. zn.	/ 2815	
	S-MHMP 1765990/2016		Počet listů 8/ příloh 0

Věc: rozhodnutí o odvolání

Magistrát hlavního města Prahy, odbor kontrolních činností jako nadřízený orgán podle ust. § 16 odst. 3 a § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění (dále jen „InfZ“), ve spojení s ust. § 178 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“), rozhodl podle ust. § 16 odst. 3 InfZ a § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu o odvolání Mgr. et Mgr. Jakuba Michálka, nar. 6. 2. 1989, bytem Bořivojova 108, 130 00 Praha 3 (dále jen „odvolatel“ či „žadatel“), proti rozhodnutí povinného subjektu – Úřadu městské části Praha 10, sídlem Vršovická 1429/68, 101 38 Praha 10, ze dne 15. 9. 2016, sp. zn. P10-094997/2016, o odmítnutí části žádosti o poskytnutí informace dle InfZ ze dne 9. 8. 2016 (doručené povinnému subjektu dne 17. 8. 2016)

t a k t o:

rozhodnutí povinného subjektu – Úřadu městské části Praha 10, sídlem Vršovická 1429/68, 101 38 Praha 10, vedené pod sp. zn. P10-094997/2016, ze dne 15. 9. 2016, kterým byla odmítnuta žádost odvolatele dle InfZ o poskytnutí informací o celkové výši finančních prostředků poskytnutých v letech 2012, 2013, 2014 a 2015 vedoucím odborů povinného subjektu, kromě celkové výše prostředků poskytnutých vedoucí odboru ekonomického, se podle ust. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu ruší a věc se vrací povinnému subjektu k novému projednání.

Odůvodnění

I.

Žádost o poskytnutí informace formulovaná „...které povinný subjekt poskytl v letech 2012, 2013, 2014 a 2015 vedoucímu odboru...“ byla povinnému subjektu doručena dne 17. 8. 2016. Sdělením ze dne 22. 8. 2016, č.j. P10-085966/2016 vyzval povinný subjekt žadatele k upřesnění, kterého vedoucího měl žadatel na mysli. Žadatel sdělením ze dne 2. 9. 2016, zn. ZK Pha 158/2016 žádost upřesnil v tom smyslu, že požaduje informace týkající se všech vedoucích odborů úřadu.

Povinný subjekt vydal dne 15. 9. 2016 (vypraveno dne 19. 9. 2016) rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti o poskytnutí informací, sp. zn. P10-094997/2016, kterým odmítl žádost týkající se finančních prostředků poskytnutých vedoucím odborů, kromě vedoucí odboru ekonomického, neboť ta s poskytnutím informací souhlasila. Rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti o informace bylo žadateli doručeno dne 20. 9. 2016. Zároveň povinný subjekt zaslal žadateli informace týkající se vedoucí odboru ekonomického, a to sdělením č.j. P10-095927/2016.

Proti výše uvedenému rozhodnutí podal žadatel odvolání dne 21. 9. 2016. Odvolání bylo podáno v zákonné lhůtě a odvolatel v něm nesouhlasí s odmítnutím poskytnutí informací v návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014 sp. zn. 8 As 55/2012-62 a odmítá povinným subjektem provedený test proporcionality.

Povinný subjekt předložil nadřízenému orgánu odvolání spolu se spisovým materiálem dne 6. 10. 2016 k posouzení.

II.

Žádost o informace byla vyřizována povinným subjektem v samostatné působnosti, protože požadované informace se vztahovaly k samostatné působnosti městské části, neboť se týkaly nakládání s veřejnými prostředky. Věcná příslušnost Magistrátu hlavního města Prahy jako nadřízeného orgánu k řešení podaného odvolání proto vyplývá z ust. § 16 odst. 3 a 20 odst. 4 písm. b) InfZ ve spojení s § 178 odst. 2 správního řádu.

III.

Nadřízený orgán posoudil odvolání a předložené písemnosti a konstatuje následující.

Povinný subjekt předložil v zákonné lhůtě nadřízenému orgánu podané odvolání. Odvolání je včasné, podané osobou oprávněnou, tedy žadatelem a existuje důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Povinný subjekt nijak nepopírá, že je povinným subjektem dle InfZ a že požadované informace – poskytnuté finanční prostředky vedoucím odborů v jednotlivých měsících za roky 2012 – 2015 včetně – jsou osobními údaji ve smyslu § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, a bez souhlasu subjektu údajů mohou být poskytnuty jen v případech stanovených zákonem. Stejně tak není sporu o tom, že poskytnutí těchto údajů představuje jistý zásah do soukromí dotčených osob. Ve shodě s tím InfZ stanoví, že informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu (§ 8a). Potud se nadřízený orgán s povinným subjektem v jeho názoru shoduje.

Následující § 8b InfZ však upravuje výjimku ze zásady ochrany osobních údajů, která se jinak při poskytování informací povinnými subjekty obvykle uplatní. Zde už totiž nadřízený orgán

nesdílí názor povinného subjektu, že neexistuje důvod, pro který by neměla být výše poskytnutých finančních prostředků vysoce postaveným úředníkům poskytnuta. Povinný subjekt totiž poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky – tedy i plat a odměny svým zaměstnancům, neboť tyto osoby za vykonanou práci přijímají veřejné prostředky. Ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na poskytování veřejných prostředků pouze podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotních služeb, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území. Informace týkající se platů a odměn vedoucích zaměstnanců povinného subjektu v tomto výčtu zjevně chybí. Základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků.

Otázka, zda lze za příjemce veřejných prostředků považovat i osoby v pracovněprávním postavení poměru zaměstnanců veřejné správy, byla jednoznačně kladně zodpovězena rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 8 As 55/2012 - 62 ze dne 22. 10. 2014, a na základě tohoto rozhodnutí se již vytvořila ustálená judikatura správních soudů, uznávaná i právní doktrínou (srov. Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, str. 429 a násl.). Povinný subjekt zjevně odmítá respektovat názor Nejvyššího správního soudu, který je však přesvědčivý a jehož argumenty se plně dají aplikovat i na žádost o informaci odvolatele, a tudíž nadřízený orgán nemá důvod se od názoru Nejvyššího správního soudu odchýlovat.

Odchýlení se od judikatury NSS vyžaduje buď odlišný skutkový stav nebo precizní právní argumentaci za současného použití zásadních argumentů. Skutkový stav se v napadeném rozhodnutí zásadně neodlišuje od případu řešeného Nejvyšším správním soudem (v obojím se jedná o problematiku poskytování platů ve veřejné správě). Povinný subjekt proto zvolil druhou cestu a zejména poukazuje na úpravu a konkrétní případy řešené právem evropské unie, s níž musí být česká úprava, jako úprava členského státu, v souladu. Neuvádí však žádný argument, který by nebyl řešen v rozhodnutí NSS.

Povinný subjekt vychází ze skutečnosti, že český právní řád není založen na precedenčním systému práva tak jako tomu je např. v angloamerickém systému. Není tak bezpodmínečně nutné následovat soudní rozhodnutí a je možné se od nich při důkladné argumentaci odchýlit. To je nepochybně pravda. Na druhou stranu nelze přehlížet fakt, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a rozšířeného senátu zvláště, jsou velmi významným vodítkem při výkladu právních norem v podmínkách našeho právního prostředí. Jeho funkce jako „sjednotitele judikatury“ je ostatně dána i zákonem (srov. § 12 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění). Pokud je ze zákona dán zájem na jednotném soudním rozhodování ve věcech určitého druhu, tím spíše je dán zájem na jednotném rozhodování a postupu i v rozhodnutích veřejné správy.

Povinný subjekt dále uvádí, že nebude respektovat názor NSS, neboť: „Ústavnímu soudu jako jedinému přísluší posuzovat otázku případné kolize základních lidských práv, zaručených Listinou.“

K argumentu ohledně posuzování kolize základních lidských práv nadřízený orgán uvádí, že je nepochybně pravdivá myšlenka, že Ústavní soud je soudem stojícím nezávisle mimo soustavu obecných soudů v ČR fungující jako záruka ústavnosti a zákonnosti. Co však nadřízený orgán nepovažuje za pravdivé tvrzení je teze, že Ústavnímu soudu jako jedinému přísluší posuzovat otázku případné kolize dvou základních lidských práv, a že NSS touto pravomocí nadán není. Sám povinný subjekt v dalším textu odůvodnění napadeného rozhodnutí provádí test proporcionality a fakticky tak poměřuje dvě základní lidská práva (řeší jejich kolizi), což dle jeho vlastní argumentace přísluší pouze Ústavnímu soudu. Vnitřní rozpornost této úvahy povinného subjektu je nasnadě.

Dále povinný subjekt odkazuje na dva rozsudky Evropského soudního dvora, se kterými je údajně případné poskytnutí požadovaných informací v rozporu. Nadřízený orgán konstatuje, že tomu tak není.

Povinný subjekt dovozuje rozpor citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu s unijním právem z toho, že dle jeho názoru jmenovaný soud neprovedl test proporcionality, ač k tomu byl dle rozsudku Soudního dvora ve věci *Österreichischer Rundfunk* povinen, a naopak dovedl, že jeho provedení není třeba, neboť tak učinil už zákonodárce. Povinný subjekt tedy uvádí, že Nejvyšší správní soud úplně odhlédl od poměřování vzájemně si konkurujících zájmů a spokojil se s literou zákona, a že test proporcionality je potřeba provádět vždy individuálně, což posléze provedl. Takový výklad je však desinterpretací rozsudku rozšířeného senátu NSS.

Nejvyšší správní soud tak mimo jiné v bodě 81 rozsudku uvedl: „Zahrnutí zaměstnanců mezi příjemce veřejných prostředků, o nichž musí být poskytovány informace, je legitimováno intenzivním veřejným zájmem na kontrole veřejné moci a hospodárnosti a účelnosti jejího jednání i v oblasti zaměstnávání a odměňování. Nejde o svévoli ani o iracionalitu, nýbrž naopak o vhodný a v poměrech moderního státu nanejvýš potřebný prostředek kontroly veřejné sféry, neboť je zjevné, že náklady na platy (mzdy) a jiná peněžní plnění zaměstnancům jsou významnou položkou veřejných výdajů a že při určování jejich výše má veřejná moc relativně vysokou míru diskrece, která musí být vyvážena širokou, všeobecnou a účinnou veřejnou kontrolou. Stejně tak je zřejmé, jak již bylo výše uvedeno, že kontrolní mechanismy, jež má k dispozici veřejná sféra samotná, bez účasti veřejnosti, by s ohledem na rozsah, v němž jsou veřejné prostředky vydávány na platy (mzdy) zaměstnanců, nebyly dostatečně účinné. Kritéria vhodnosti a potřeby jsou tedy testovanou právní úpravou v § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím bezpochyby naplněna.“

A dále v bodě 90: „Takovéto vymezení obecně ob stojí i v testu podmínek omezení základního práva podle čl. 8 Úmluvy, jak jej pro účely práva Evropské unie vymezil Soudní dvůr zejm. v bodech 80 až 84 rozsudku ve věci *Österreichischer Rundfunk*, tedy testu legitimního účelu daného zákonem stanoveného opatření a jeho nezbytnosti v demokratické společnosti k ochraně určitých výslovně vymezených hodnot či zájmů (národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných, viz čl. 8 odst. 2 in fine Úmluvy). Účel ‚platové transparency‘ je nepochybně zcela legitimní – prostřednictvím veřejné kontroly či přesněji řečeno možnosti takové kontroly motivovat povinné subjekty k uvážlivému hospodaření

veřejnými prostředky. Zároveň jde o opatření nezbytné v tom ohledu, že vzhledem k množství institucí placených z veřejných prostředků, mimořádnému objemu prostředků takto vynakládaných a širokému prostoru pro zneužití či ne hospodárné využití daných prostředků nepostačuje spolehnout se na mechanismy vnitřní kontroly uvnitř těchto institucí či uvnitř veřejné sféry obecně. Veřejná kontrola či přesněji řečeno hrozba takovou veřejnou kontrolou je za popsáných podmínek nezbytná pro dosažení výše uvedeného legitimního cíle.“

Vzhledem k tomu Nejvyšší správní soud dovodil, že „není patrné, že by obsah § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, jak byl výše vyložen, trpěl takovýmito ústavními deficity, pokud bude jeho doslovný výklad korigován na základě principu proporcionality tak, že výjimečně, pokud veřejný zájem na transparentci hospodaření veřejné sféry je zcela marginální ve srovnání se zájmem osoby potenciálně dotčené poskytnutím informace, musí právo žadatele na poskytnutí informace ustoupit kolidujícímu právu na ochranu soukromí této osoby.“ (viz bod 80 rozsudku.)

Tento závěr je v souladu s judikaturou Soudního dvora. Jejím smyslem není to, aby povinné subjekty musely při vyřizování každé jednotlivé žádosti o informace provádět úplný test proporcionality (k tomu ostatně nejsou ani personálně vybaveny), nýbrž aby se poměrování konkurujících si práv nedostalo mimo kontrolu vnitrostátních soudů. Takovou vadou česká zákonná úprava netrpí. Zákonodárce v případě platů a odměn zaměstnanců veřejné správy upřednostnil právo na informace před ochranou soukromí. Tento přístup testu proporcionality v zásadě neodporuje, a proto není třeba tento test v jeho úplnosti aplikovat v každém jednotlivém případě, avšak v aplikační praxi má úlohu korektivu, jenž neumožní poskytnutí těchto informací v určitých případech, kdy již právo na soukromí nad právem na informace převáží. Tyto případy Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku rovněž vymezil tak, že se musí jednat o osoby, u nichž jsou současně splněny tyto podmínky: 1) osoba, o jejíž platových poměrech má být poskytnuta informace, se na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a při zohlednění všech okolností nevýznamným způsobem a 2) nevyvstávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně (bod 96 rozsudku). Mezi tyto osoby však vedoucí odborů povinného subjektu zjevně nespádají.

Povinný subjekt stručně zmínil také rozsudek Schecke a Eifert, C-92-09 a C-93-09, tedy nadřízený orgán též stručně uvádí, že ani tady nedává povinný subjekt žádný argument, kterým by se nezabýval již NSS.

Nejvyšší správní soud uznal, že „v řadě ohledů lze zaměstnance placené z veřejných prostředků srovnávat s fyzickými osobami, jimž jsou poskytovány prostředky z Evropského zemědělského záručního fondu (EZZF) a Evropského zemědělského fondu pro rozvoj venkova (EZFRV). Jedná se v obou případech o osoby, pro něž jsou jim poskytované veřejné prostředky většinou významným, ne zřídka dominantním zdrojem příjmů, takže údaj o tom, jaké prostředky jim byly poskytnuty, má silnou vypovídací hodnotu o jejich soukromí.“

Od věci *Schecke a Eifert* se však žádost na platy a odměny dle InfZ odlišuje ve více ohledech, než pouze ve způsobu zveřejňování poskytnutých informací, jak zjednodušeně uvádí povinný subjekt.

V první řadě NSS skutečně uvádí, že jde o poněkud jiný způsob zveřejňování informace o platech poskytovaných z veřejných prostředků. Tyto informace jsou poskytovány zásadně přímo žadatelům o informace, a tedy jen v případech, že nějaký žadatel vůbec podá žádost o informaci, a nejsou zveřejňovány v centralizované a systematické formě na jediné internetové stránce. K jejich zveřejnění, pokud jsou poskytnuty, sice dochází, avšak rozptýleně, na internetových stránkách jednotlivých povinných subjektů a ne vždy v plném rozsahu.

Dopad do soukromé sféry těch, jichž se informace týkají, je tak zpravidla v určitých ohledech omezen zejména proto, že je poněkud obtížnější než při způsobu zveřejňování údajů, o jaký šlo ve věci *Schecke a Eifert*, takto rozptýleně zveřejňované informace shromažďovat do jednoho datového souboru, strukturovaně zpracovávat a kombinovat s jinými informacemi.

Dále však je také třeba vzít v úvahu, že ve věci *Schecke a Eifert* byly předmětem zkoumání akty sekundárního práva Evropské unie vydané za účelem uskutečňování jedné z klíčových společných politik Evropské unie (zemědělské politiky), zatímco u žádostí dle InfZ jde, podobně jako ve věci *Österreichischer Rundfunk*, o situaci, kdy právo na informace je uplatňováno za účelem veřejné kontroly fungování orgánů veřejné moci. Z principu subsidiarity (viz čl. 51 odst. 1 Listiny EU) vyplývá, že členský stát má (a má mít) ohledně svých vnitrostátních veřejných institucí prostor pro uvážení, jak nastaví poměr mezi jejich transparentí na straně jedné a právem na informační sebeurčení na straně druhé, samozřejmě za předpokladu, že jeho uvážení odpovídá principu proporcionality zakotvenému v daném ohledu v čl. 8 odst. 2 Úmluvy a podobným kautelám čl. 8 odst. 2 věty první Listiny EU. Existence prostoru pro uvážení členským státem ostatně vyplývá i z toho, že Soudní dvůr v rozsudku ve věci *Österreichischer Rundfunk* uložil národní soudní instituci členského státu provést test souladnosti rozhodné národní právní úpravy s právem Evropské unie na základě obecných směrnic vyslovených v jeho rozsudku, a sám tento test neprováděl.

Pokud jde o celkovou proporčnost tohoto systému získávání informací, podáváním takto koncipovaných žádostí oproti dotazování se na jmenovitě určené osoby nepochybně lze získat snadněji informace o větším počtu dotčených osob, naproti tomu však nadále existuje řada významných rozdílů oproti úpravě prohlášené za neplatnou ve věci *Schecke a Eifert*. Odvolatel nepožadoval údaje o platech a odměnách všech zaměstnanců žalovaného, nýbrž zlomku, služebně nejvýše postavených osob, tzn. vedoucích odborů. Také se nejednalo o jejich automatické zveřejňování na jedné internetové stránce, společné pro všechny povinné subjekty, nýbrž o poskytnutí údajů ke konkrétní žádosti.

Toto pojetí poskytování informací v sobě nadto obsahuje mechanismus mírnící za běžných podmínek jeho celkový dopad do soukromí zaměstnanců placených z veřejných prostředků, jak konstatoval Nejvyšší správní soud v bodě 90 rozsudku: „Je totiž závislý na iniciativě a aktivitě samotné veřejnosti, tedy žadatelů o informace. V České republice je funkční občanská

společnost ve smyslu jednotlivců a sdružení zájímajících se o nejrůznější otázky veřejného zájmu a o fungování politických institucí.“

Na základě výše uvedeného nadřízený orgán shrnuje, že nelze přistoupit na argumentaci povinného subjektu, který trvá na dalším provádění testu proporcionality. Jak je uvedeno výše test proporcionality byl proveden již zákonodárcem a tento výklad InfZ neodporuje ani české legislativě, výkladu vnitrostátních soudů, ba ani výkladu legislativy evropské. Odvolání proto nadřízený orgán shledává důvodným.

Možnost seznámit se s normami upravujícími odměňování ve veřejné správě není dostatečnou, neboť žadatel má ze zákona nárok na „kontrolu“ hospodaření s veřejnými prostředky, přičemž tuto kontrolu lze provést právě a jedině tak, že budou porovnána pravidla odměňování se skutečně vyplacenými veřejnými prostředky.

Citelností zásahu do práva na soukromí jmenovitě určené osoby a jejím poměřováním s legitimním cílem sledovaným poskytováním informací o jejím platu se Nejvyšší správní soud rovněž podrobně zabýval v bodě 82 rozsudku (ale i v následujících bodech 83 a 84): „Zásadně (až na vzácné výjimky) za naplněné lze považovat i kritérium třetí, a sice přiměřenosti v užším slova smyslu. Zveřejnění informace o výši jeho platu (mzdy) totiž za běžných okolností neznamena pro toho, kdo je placen z veřejných prostředků, žádnou podstatnou újmu. Informaci o výši platu (mzdy) nebo jiného peněžního plnění zaměstnance placeného z veřejných prostředků především nelze považovat za informaci, která by jej v případě zveřejnění difamovala nebo jinak snižovala jeho lidskou důstojnost, neboť sama o sobě výše platu žádný negativní informační obsah nemá. Plat je v typové i v individuální rovině odrazem hodnoty zaměstnavatelem „kupované“ práce a rámcově by se platy obdobně zdatných zaměstnanců v obdobných pozicích za obdobných podmínek měly sobě blížit. Obecná představa o výši platů poskytovaných z veřejných prostředků se stěží zcela míjí s realitou, neboť vzhledem k tomu, jaký podíl mezi všemi zaměstnanci tvoří zaměstnanci placení z veřejných prostředků, má prakticky každý zkušenost, přinejmenším dílčí, zprostředkovanou či z doslechu, o obecných platových poměrech ve veřejné sféře. Získat negativní konotaci může informace o platu zásadně jen za situace, kdy je plat poskytován jinak než podle zákonných pravidel, například neadekvátně vysoký, neodpovídající skutečné povaze vykonávané práce a zastírající skutečný stav věcí. Významným účelem poskytování informací o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků je právě prevence neadekvátního, zneužívajícího rozhodování o platech a vytvoření možnosti, aby se na takovouto neadekvátní praxi ve veřejném prostoru upozornilo, a tím byly příslušné osoby motivovány k nápravě.“ Identifikace dotčené osoby pomocí jejího jména a příjmení tak hraje z hlediska kontroly hospodaření s veřejnými prostředky významnou roli, neboť právě při znalosti těchto údajů lze vyhodnotit – např. vzhledem k pracovní náplni či dalším aktivitám dotčené osoby, ať už pracovním či jiným –, zda rozhodování o platech není neadekvátní či zneužívající, a motivovat ke změně takové praxe. Naproti tomu zásah do práva na soukromí dotčené osoby zveřejněním výše jejích odměn neznamena žádnou podstatnou újmu, resp. povinný subjekt žádnou újmu, která by vznikla dotčeným osobám, neuvádí.

Skutečnost, že plat a odměny jsou rovněž součástí osobní složky zaměstnance je irelevantní, neboť hlavním účelem žádostí na platy zaměstnanců je kontrola vynakládání veřejných

prostředků ze strany povinného subjektu v souladu s ust. § 8b InfZ. Zároveň hrozba pokuty od ÚOOÚ či trestněprávní žaloba u chování aprobovaného zákonem nehrozí.

IV.

Z výše uvedených důvodů rozhodl nadřízený orgán, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení o odvolání

Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 20 odst. 4 InfZ ve spojení s ust. § 91 odst. 1 správního řádu nelze dále odvolat.

Ing. Irena Ondráčková v.r.

ředitelka odboru

podepsáno elektronicky

otisk úředního razítka

Rozdělovník:

1/ stejnopis rozhodnutí bude doručen odvolateli do datové schránky: Mgr. et Mgr. Jakub Michálek, Bořivojova 108, 130 00 Praha 3, ID DS: 4memzkm

2/ stejnopis rozhodnutí bude doručen povinnému subjektu do datové schránky: Úřad městské části Praha 10, Vršovická 1429/68, 101 38 Praha 10, ID DS: irnb7wg. Předložený spisový materiál v předmětné věci se povinnému subjektu nevrací, neboť jej nadřízenému orgánu předložil pouze v elektronické podobě prostřednictvím datové schránky, z čehož je zřejmé, že povinný subjekt spisovým materiálem nadále disponuje.

3/ stejnopis rozhodnutí bude, s vyznačením doložky nabytí právní moci, doručen povinnému subjektu: Úřad městské části Praha 10, Vršovická 1429/68, 101 38 Praha 10

4/ rozhodnutí bude doručeno dotčeným osobám (s dodejkou): Mgr. Alice Košťálova, Mgr. Eva Štrobachová, Bc. Miloš Jurča, Mgr. Tomáš Pospěch (do DS), Bc. Pavel Petřík, Mgr. Karin Horníková, Mgr. Jan Baudis, Mgr. David Ekstein, Ing. Věra Nachlingerová, Pavla Čejková, Josef Berka, Bc. Martin Pecánek, Ing. Dana Rafflová, Mgr. Zdeňka Janů, Mgr. Tomáš Kosmel, Ing. Martina Floriánová

5/ stejnopis rozhodnutí zůstává součástí kopie spisu uloženého u MHMP, odboru kontrolních činností